

21 Cdo 2937/2008

Náhrada škody

Odpovědnost zaměstnance za škodu

Skutečná škoda

Zaplátil-li zaměstnavatel poškozenému škodu, kterou způsobil při plnění pracovních úkolů nebo v souvislosti s ním jeho zaměstnanec, vznikla mu tím skutečná škoda, kterou musí zaměstnanec, vznikla mu tím skutečná škoda, kterou musí zaměstnanec nahradit podle ustanovení [§ 179 odst. 1](#) zákona č. [65/1965 Sb.](#), zákoníku práce, ve znění účinném do 31. prosince 2006, i když bylo poškozenému uhrazeno kromě skutečné škody také to, co mu ušlo (ušlý zisk).

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. února 2010, sp. zn. [21 Cdo 2937/2008](#)

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Ljubomíra Drápala a soudců JUDr. Zdeňka Novotného a JUDr. Mojžíry Putny v právní věci žalobce V., s.r.o., zastoupeného advokátkou, proti žalovanému V. H., zastoupenému advokátem, o 34.179,- Kč s úroky z prodlení, vedené u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp. zn. 6 C 7/2007, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 27. března 2008, č.j. 29 Co 107/2008-113, takto:

Rozsudek krajského soudu a rozsudek Okresního soudu v Jablonci nad Nisou ze dne 16. listopadu 2007, č.j. 6 C 7/2007-93 se zrušují a věc se vrací Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou k dalšímu řízení.

O d ů v o d ň ě n í :

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil na náhradě škody 34.179,- Kč se zákonným úrokem z prodlení. Žalobu zdůvodnil zejména tím, že žalovaný, který byl v době od 23.11.2004 do 30.6.2005 jeho zaměstnancem, dne 6.6.2005 při plnění pracovních úkolů přemísťoval v areálu zákazníka Lucas Varity s.r.o. na vysokozdvizném vozíku palety a že přitom palety "převrátil do výrobní linky", čímž byly poškozeny nejen výrobky zákazníka uložené v paletách, ale i výrobní linka, a došlo též "k prostojům způsobeným touto škodní událostí". Zákazník požadoval po žalobci náhradu škody celkem (včetně daně z přidané hodnoty) ve výši 124.752,67 Kč, z níž připadá na "nepoužitelné výrobky" 63.900,- Kč, na "opravu výrobní linky" 23.400,- Kč, na "prostoje linky a zaměstnanců 24.692,98 Kč" a na "6% za zprostředkování škodního protokolu" 6.986,30 Kč; žalobce mu tuto škodu "formou vzájemného zápočtu" uhradil dne 21.12.2005. Z důvodu pojištění žalobce "pro případy škod, které způsobí sám nebo jeho zaměstnanci při výkonu pracovních činností", mu bylo Č. p., a.s. "refundováno" celkem 82.300,- Kč. Žalobce požaduje, aby mu žalovaný na náhradě této škody zaplatil 34.179,- Kč, žalovaný však nepřistoupil ani na úhradu dluhu ve splátkách.

Žalovaný potvrdil, že dne 6.6.2005 došlo k překlopení palet do výrobní linky zákazníka L. V. s.r.o., avšak "necítí se být příčinou této škody"; škoda "byla způsobena jednak působením jiných subjektů a dále nedostatečnou kontrolou těchto subjektů, jakož i vlastního pracovního prostředí ze strany odpovědných pracovníků zákazníka", když žalobce se dosud "nikde nenesetkal s tak nevyhovujícími bezpečnostně - pracovními podmínkami, jaké se běžně vyskytovaly na pracovišti zákazníka". Žalovaný dále namítl, že výše škody nebyla řádně objasněna, že zákazník nebyl oprávněn požadovat "6% za zprostředkování škodního protokolu" a že "zákazník a následně žalobce" požaduje též ušlý zisk, účtuje-li "za prostoje linky a zaměstnanců" částku 24.692,98 Kč.

Okresní soud v Jablonci nad Nisou rozsudkem ze dne 16.11.2007, č.j. 6 C 7/2007-93 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 18.650,80 Kč k rukám advokáta. Poté, co zjistil, že žalovaný pracoval u žalobce v době od 23.11.2004 do 30.6.2005 jako "řidič - manipulant VZV" a že dne 6.6.2005 došlo na pracovišti zákazníka L. V. s.r.o. při manipulaci žalovaného s vysokozdvizným vozíkem "postupně ke dvěma škodním událostem", při nichž žalovaný "převrátil palety do výrobní linky" zákazníka, soud prvního stupně nejprve dovodil, že Č. p., a.s. zaplatila z důvodu pojištění žalobce "všechny škody" s výjimkou částky požadované "za prostoje linky a zaměstnanců" a nákladů vzniklých "zprostředkováním škodního protokolu". Ohledně "prostoje linky a zaměstnanců" bylo dokazováním prokázáno, že výrobní linka byla odstavena 13 hodin, že na lince byli "zaměstnaní 3 pracovníci při průměrné mzdě 209,95 Kč za hodinu" (na mzdách společnosti L. V. s.r.o. tedy "ušlo" 8.188,- Kč) a že za "režii střediska" ušlo 16.505,- Kč; podle názoru soudu prvního stupně tyto újmy nepředstavují skutečnou škodu a nebylo možné přiznat žalobci náhradu této škody, neboť žalovaný ji nezpůsobil úmyslně.

Částku odpovídající 6% za zprostředkování škodního protokolu společnost L. V. s.r.o. vyúčtovala žalobci "naprosto neoprávněně, bez jakéhokoliv podkladu", a proto nemůže jít "k tíži žalovaného".

K odvolání žalobce Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 27.3.2008, č.j. 29 Co 107/2008-113 rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů odvolacího řízení 8.157,- Kč k rukám advokáta. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně a dovedl, že žalovanému může být uložena požadovaná náhrada škody jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení [§ 172 zákoníku práce](#), přičemž podle ustanovení [§ 179 odst. 1 zákoníku práce](#) je povinen uhradit pouze skutečnou škodu a k úhradě jiné škody může být zavázán, jen kdyby ji způsobil úmyslně. Podle odvolacího soudu se žalovaný důvodně bránil požadavku na úhradu "částek za zprostředkování škodního protokolu", když vyšlo najevo, že "nepředstavují skutečnou škodu, ale paušalizovanou škodu vypočtenou bez ohledu na konkrétní škodnou událost". Požadavek na zaplacení "náhrady za prostoj linky a zaměstnanců" patří podle odvolacího soudu do "kategorie jiné škody", jejíž náhradu lze přiznat, jen jestliže byla způsobena úmyslně. Odvolací soud uzavřel, že žalobce nemá na požadované plnění nárok.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podal žalobce dovolání. Namítá, že poškozený zákazník L. V. s.r.o. má právo, aby mu žalobce uhradil veškerou škodu (skutečnou škodu i ušlý zisk), která mu vznikla následkem "škodných událostí" ze dne 6.6.2005. Tím, že zákazník uhradil způsobenou škodu, vznikla škoda také žalobci, a to škoda skutečná, neboť tím došlo ke zmenšení jeho majetku (ve srovnání se stavem, jaký tu byl před způsobením škody). Soudy proto měly žalobci přiznat požadovanou náhradu škody i v tom rozsahu, v jakém mu nebylo poskytnuto odškodnění Č. p., a.s. Žalobce dovozuje přípustnost dovolání z ustanovení [§ 237 odst. 1 písm. c\) občanského soudního řádu](#) a navrhuje, aby dovolací soud rozsudky soudů obou stupňů zrušil a aby věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací ([§ 10a občanského soudního řádu](#)) věc projednal podle zákona č. [99/1963 Sb.](#), občanský soudní řád, ve znění účinném do 30.6.2009 (dále jen "o.s.ř."), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán před 1.7.2009 (srov. [Čl. II bod 12 zákona č. 7/2009 Sb.](#), kterým se mění zákon č. [99/1963 Sb.](#), ve znění pozdějších předpisů a další související zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení [§ 240 odst. 1 o.s.ř.](#), se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští ([§ 236 odst. 1 o.s.ř.](#)).

Podmínky přípustnosti dovolání proti rozsudku odvolacího soudu jsou obsaženy v ustanovení [§ 237 o.s.ř.](#)

Dovolání je přípustné proti rozsudku odvolacího soudu, jímž bylo změněno rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé [[§ 237 odst. 1 písm. a\) o.s.ř.](#)], jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku (usnesení) proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil [[§ 237 odst. 1 písm. b\) o.s.ř.](#)], nebo jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle ustanovení [§ 237 odst. 1 písm. b\) o.s.ř.](#) a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam [[§ 237 odst. 1 písm. c\) o.s.ř.](#)].

Žalobce napadá dovoláním rozsudek odvolacího soudu, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé. Podle ustanovení [§ 237 odst. 1 písm. b\) o.s.ř.](#) dovolání není přípustné, a to již proto, že ve věci samé nebylo soudem prvního stupně vydáno rozhodnutí, které by bylo odvolacím soudem zrušeno. Dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu tedy může být přípustné jen při splnění předpokladů uvedených v ustanovení [§ 237 odst. 1 písm. c\) o.s.ř.](#)

Rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam ve smyslu ustanovení [§ 237 odst. 1 písm. c\) o.s.ř.](#) zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem [[§ 237 odst. 3 o.s.ř.](#)].

Dovolací soud je při přezkoumání rozhodnutí odvolacího soudu zásadně vázán uplatněnými dovolacími důvody (srov. [§ 242 odst. 3 o.s.ř.](#)); vyplývá z toho mimo jiné, že při zkoumání, zda napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve smyslu ustanovení [§ 237 odst. 3 o.s.ř.](#) ve věci samé po právní stránce zásadní právní význam, může posuzovat jen takové právní otázky, které dovolatel v dovolání označil.

Přípustnost dovolání podle ustanovení [§ 237 odst. 1 písm. c\) o.s.ř.](#) není založena již tím, že dovolatel tvrdí, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Přípustnost dovolání nastává tehdy, jestliže dovolací soud za použití hledisek, příkladmo uvedených v ustanovení [§ 237 odst. 3 o.s.ř.](#), dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé po právní stránce zásadní význam skutečně má.

Z hlediska skutkového stavu věci (správnost skutkových zjištění soudů dovolatel nezpochybňuje a ani přezkumu dovolacího soudu nepodléhá - srov. [§ 241a odst. 2](#) a [§ 242 odst. 3 o.s.ř.](#)) bylo v projednávané věci zjištěno, že žalovaný, který pracoval u žalobce v době od 23.11.2004 do 30.6.2005 jako "řidič - manipulát VZV", způsobil dne 6.6.2005 dvakrát (v 6.15 hod a v 6.25 hod) v areálu žalobcovy zákazník L. V. s.r.o. překlopení palet s držáky do výrobní (obráběcí) linky. Tímto jednáním vznikla žalobcově zákazník L. V. s.r.o. škoda, jejíž náhradu mu vyúčtoval (spolu s daní z přidané hodnoty) ve výši 64.582,27 Kč a ve výši 60.170,40 Kč. Žalobce tomuto požadavku vyhověl a dne 21.12.2005 došlo k její úhradě "formou vzájemného zápočtu". Z důvodu pojištění Česká pojišťovna, a.s. žalobci "refundovala" škodu uhrazenou zákazník L. V. s.r.o. s výjimkou spoluúčasti žalobce (2x 2.500,- Kč), částek 3.369,60 Kč a 3.616,70 Kč představujících 6% za zprostředkování škodního protokolu a částky 24.692,98 Kč za "prostoje linky a zaměstnanců"; ve vztahu k "prostojům linky a zaměstnanců" pojišťovna sdělil žalobci, že vyčíslení nákladů je třeba "řádně doložit podrobným vyčíslením, aby mohlo dojít k jeho opětovnému posouzení, popřípadě provedení doplatku".

Za tohoto stavu věci řešily soudy mimo jiné otázku, zda zaplacením částek požadovaných zákazníkem též za zprostředkování škodního protokolu a za "prostoje linky a zaměstnanců" vznikla žalobci skutečná škoda nebo zda jde o tzv. "jinou" škodu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí odvolacího soudu neodpovídá dosud přijatým judikatorním závěrům a že vyřešení této otázky bylo pro rozhodnutí ve věci určující (významné), představuje napadený rozsudek odvolacího soudu rozhodnutí, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam; dovolací soud proto dospěl k závěru, že dovolání

žalobce je přípustné podle ustanovení [§ 237 odst. 1 písm. c\) o.s.ř.](#)

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení [§ 242 o.s.ř.](#), které provedl bez jednání ([§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.](#)), Nejvyšší soud ČR dospěl k závěru, že dovolání je opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba posuzovat - s ohledem na dobu vzniku škody - i v současné době (srov. též [§ 364 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb.](#), zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů) podle zákona č. [65/1965 Sb.](#), zákoníku práce, ve znění zákonů č. [88/1968 Sb.](#), č. [153/1969 Sb.](#), č. [100/1970 Sb.](#), č. [20/1975 Sb.](#), č. [72/1982 Sb.](#), č. [111/1984 Sb.](#), č. [22/1985 Sb.](#), č. [52/1987 Sb.](#), č. [98/1987 Sb.](#), č. [188/1988 Sb.](#), č. [3/1991 Sb.](#), č. [297/1991 Sb.](#), č. [231/1992 Sb.](#), č. [264/1992 Sb.](#), č. [590/1992 Sb.](#), č. [37/1993 Sb.](#), č. [74/1994 Sb.](#), č. [118/1995 Sb.](#), č. [287/1995 Sb.](#), č. [138/1996 Sb.](#), č. [167/1999 Sb.](#), č. [225/1999 Sb.](#), č. [29/2000 Sb.](#), č. [155/2000 Sb.](#), č. [220/2000 Sb.](#), č. [238/2000 Sb.](#), č. [257/2000 Sb.](#), č. [258/2000 Sb.](#), č. [177/2001 Sb.](#), č. [6/2002 Sb.](#), č. [202/2002 Sb.](#), č. [311/2002 Sb.](#), č. [312/2002 Sb.](#), č. [274/2003 Sb.](#), č. [46/2004 Sb.](#), č. [436/2004 Sb.](#), č. [628/2004 Sb.](#), č. [562/2004 Sb.](#), č. [563/2004 Sb.](#), č. [169/2005 Sb.](#), č. [253/2005 Sb.](#) a č. [342/2005 Sb.](#), tedy podle zákoníku práce ve znění účinném do 31.12.2005 (dále jen "[zák. práce](#)").

Podle ustanovení [§ 172 odst. 1 zák. práce](#) zaměstnanec odpovídá zaměstnavateli za škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Podle ustanovení [§ 179 odst. 1 zák. práce](#) zaměstnanec, který odpovídá za škodu podle ustanovení [§ 172 zák. práce](#), je povinen nahradit zaměstnavateli skutečnou škodu, a to v penězích, jestliže škodu neodčiní uvedením v předešlý stav.

Podle ustanovení [§ 179 odst. 3 zák. práce](#) jde-li o škodu způsobenou úmyslně, může zaměstnavatel požadovat náhradu i jiné škody.

Škodou se podle ustálené judikatury soudů rozumí újma, která nastala (projevuje se) v majetkové sféře poškozeného (majetková újma) a která je objektivně vyjádřitelná v penězích. Skutečnou škodou ([§ 179 odst. 1 zák. práce](#)) je nastalé zmenšení majetku poškozeného zaměstnavatele. Jiná škoda, kterou je zaměstnanec povinen nahradit, způsobil-li škodu úmyslně, spočívá především v ušlém zisku, tedy - řečeno jinak - v tom, že u zaměstnavatele nedošlo ke zvýšení (rozmožení) majetku, které by bylo možné, nebýt škodné události, s ohledem na pravidelný běh věcí důvodně očekávat.

Škoda, kterou zaměstnanec způsobil svému zaměstnavateli zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním, nemusí vždy spočívat v nákladech na opravu poškozeného stroje nebo zařízení nebo v zaplacení pokuty nebo jiné obdobné majetkové sankce, uložené zaměstnavateli příslušným orgánem. Jednání zaměstnance může mít - jak tomu také bylo v projednávané věci - za následek, že zaměstnavateli vznikne povinnost nahradit škodu tomu, komu ji zaviněně způsobil jeho zaměstnanec porušením právní povinnosti, neboť se jím způsobená škoda považuje za způsobenou jeho zaměstnavatelem a sám zaměstnanec za ni neodpovídá jinak než svému zaměstnavateli podle pracovněprávních předpisů (srov. například [§ 420 odst. 2 občanského zákoníku](#)).

V případě, že zaměstnavatel má povinnost nahradit škodu, kterou jinému způsobil svým zaviněným porušením právní povinnosti, dochází u zaměstnavatele ke škodě, jejíž náhradu může požadovat podle ustanovení [§ 172 zák. práce](#), teprve zaplacením náhrady poškozenému. Z pohledu ustanovení [§ 179 zák. práce](#) jde vždy o skutečnou škodu; újma zaměstnavatele totiž spočívá v nastalém zmenšení jeho majetku (o náhradu, kterou poskytl poškozenému) a nikoliv v tom, že by se nezvýšil (nerozmnožil) jeho majetek, ačkoliv by to bylo možné, nebýt škodné události, s ohledem na pravidelný běh věcí důvodně očekávat.

Na uvedeném závěru nic nemění ani to, zda zaměstnavatel nahradil - z důvodu odpovědnosti za škodu, kterou způsobil jeho zaměstnanec zaviněným porušením právní povinnosti - poškozenému kromě skutečné škody také jemu ušlý zisk. Při odpovědnosti za škodu podle [občanského zákoníku](#) a jiných občanskoprávních předpisů nebo podle [obchodního zákoníku](#) se hradí poškozenému zásadně (nestanoví-li zákon jinak) jak skutečná škoda, tak i ušlý zisk (srov. například [§ 442 odst. 1 občanského zákoníku](#) nebo [§ 379 obchodního zákoníku](#)). Má-li tedy zaměstnavatel povinnost nahradit poškozenému podle právní úpravy obsažené v [občanském zákoníku](#) nebo v jiných občanskoprávních předpisech anebo v [obchodním zákoníku](#) škodu, zásadně odčítuje i při škodě způsobené z nedbalosti nejen skutečnou škodu, ale i to, co poškozenému ušlo. Poskytnutím náhrady poškozenému se majetek zaměstnavatele (objektivně vzato) zmenšil a za podmínek uvedených v ustanovení [§ 172 zák. práce](#) může požadovat náhradu takto vzniklé újmy (skutečné škody) po zaměstnanci, který poškozenému způsobil škodu zaviněným porušením právní povinnosti a který, současně, zaviněně porušil povinnosti při plnění pracovních úkolů u zaměstnavatele nebo v přímé souvislosti s ním.

Právní názor odvolacího soudu, podle kterého zaplacením náhrady za "zprostředkování škodního protokolu" a náhrady za "prostoje linky a zaměstnanců" zákazník L. V. s.r.o. vznikla žalobci tzv. jiná škoda, není - jak vyplývá z výše uvedeného - správný. Ve skutečnosti má žalobce nárok na náhradu této újmy jako skutečné škody ve smyslu ustanovení [§ 179 odst. 1 zák. práce](#), samozřejmě za předpokladu, že svému zákazníkovi L. V. s.r.o. odškodnění v tomto směru poskytl v souladu se zákonem a že jsou splněny všechny předpoklady pro odpovědnost žalovaného za škodu podle ustanovení [§ 172 zák. práce](#).

Náhrada za "zprostředkování škodního protokolu" ve výši 6% vyjadřuje - jak vyplývá z obsahu spisu - "manipulační poplatek", v němž jsou zahrnuty "všechny více náklady spojené s likvidací škodní události" jako jsou "čas věnovaný vyřízení škody, zbytečná manipulace, ztráta kapacit, vystavování dokladů, materiálové náklady, telefonny apod.". Je nepochybné, že "více náklady spojené s likvidací škodní události" představují majetkovou újmu, na jejíž odškodnění má poškozený také nárok; z pohledu poškozeného zákazníka Lucas Varity s.r.o. nejde o ušlý zisk, ale o skutečnou škodu.

V náhradě za "prostoje linky a zaměstnanců" jsou zahrnuty - jak dále plyne z obsahu spisu - jednak náhrada mzdy, kterou poskytl žalobcům zákazník L. V. s.r.o. svým zaměstnancům, jednak "fixní režie střediska". Co se rozumí "fixní režie střediska", nebylo v dosavadním řízení náležitě objasněno. V případě, že žalobcům zákazník L. V. s.r.o. nemohl pro poruchu výrobní linky způsobenou žalovaným dne 6.6.2005 přidělovat (až do odstranění poruchy po dobu 13 hodin) práci svým zaměstnancům a že jim proto poskytoval náhradu mzdy podle ustanovení [§ 129 odst. 1 zák. práce](#), nejde ani tu - uvažováno opět z pohledu poškozeného zákazníka L. V. s.r.o. - o ušlý zisk, ale o skutečnou škodu.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu není správný; Nejvyšší soud České republiky jej proto zrušil ([§ 243b odst. 2 část věty za středníkem o.s.ř.](#)). Protože důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky též toto rozhodnutí a věc v tomto rozsahu vrátil Okresnímu soudu v Jablonci nad Nisou k dalšímu řízení ([§ 243b odst. 3 věta druhá o.s.ř.](#)).

Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný; v novém rozhodnutí o věci rozhodne soud nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení ([§ 243d odst. 1 část první věty za středníkem a věta druhá o.s.ř.](#)). Při novém rozhodování věci soudy nepřehlédnou, že žalobce požadoval po žalovaném též takovou část škody, která mu z důvodu "spoluúčasti" nebyla uhrazena pojišťovnou.

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 11. února 2010

JUDr. Ljubomír Drápal, v. r. předseda senátu